

SVĚTLŮ

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

22. BŘEZNA 2009

Z obsahu:

Jste povoláni ke svobodě
Promluva Benedikta XVI.
k seminaristům římského
semináře 20. února 2009
- strana 2 -

**Panna Maria
varovala Rwandu**
Beata Zajączkowska
- strana 4 -

**Rozmlouvala jsem
s Matkou Boží**
O prvních zjeveních
v Africe vypráví Natálie
Mukamazimpaka
- strana 5 -

**Anděl Páně zvěstoval
Panně Marii**
- strana 6 -

Pán Ježíš o svých kněžích
Proč se bát Boha
milosrdenství?
- strana 7 -

Ti nejlepší proti proudu
Szymon Babuchowski
- strana 8 -

Otec Pio a papež Pavel VI.
Felice Spaccucci -
dokončení (5)
- strana 10 -

Caravaggio (1573-1610): Zvěstování Panně Marii

Chceme se podívat, co nám svatý Pavel říká tímto textem: *Jste povoláni ke svobodě*. Svoboda byla za všech dob velkým snem lidstva, již od samého počátku, ale zvláště v moderní době. Víme, že Luther – inspirovan tímto textem z listu Galatským – dospěl k závěru, že mnišská řehole, hierarchie, učitelský úřad se mu jevily jako otrocké jho, ze kterého je třeba se osvobodit. Později období osvícenství bylo tak vedeno a zcela proniknuto touto touhou po svobodě, že se domnívalo, že jí konečně dosáhlo. Ale také marxismus se prezentoval jako cesta ke svobodě.

Dnes se ptáme: Co je to svoboda? Jak můžeme být svobodní? Svatý Pavel nám pomáhá pochopit tuto komplikovanou skutečnost tak, že vkládá tento koncept do souvislosti základního antropologického a teologického pohledu. Říká: „Tato svoboda není důvodem k tomu, abychom žili podle těla, ale skrze lásku buďte služebníky jedni druhým.“ Rektor nám již řekl, že „maso“ není tělo, ale „maso“ – v mluvě svatého Pavla – je výrazem absolutizace já, které chce být vším a všechno vzít pro sebe. Absolutní já, které na nikom nezávisí, zdánlivě vlastní skutečně a definitivně svobodu. Jsem svobodný, jestliže na nikom nezávisím, jestliže si mohu dělat to, co chci. Ale právě tato absolutizace já je „maso“, tzn. degradace člověka, není nabytím svobody: libertinismus není svoboda, je to spíše krach svobody.

A Pavel nám předkládá silný paradox: „Skrze lásku buďte ve službě“ (řecky *douléuete*); to znamená, že svoboda se paradoxně realizuje ve službě. Stáváme se svobodní, jestliže se stáváme služebníky druhých. A tak stává Pavel celý problém svobody do světla pravdy o člověku. Redukovat se na tělo, zdánlivě se vyvyšovat na úroveň božství – „Jen já jsem člověk“ – vede ke lži, protože ve skutečnosti tomu tak není: člověk není tak absolutní, aby

Jste povoláni ke svobodě

se mohl izolovat a chovat se jen podle své vlastní vůle. Je to proti pravdě o našem bytí. Pravdou o nás je především to, že jsme tvorové, tvorové Boha a žijeme ve vztahu ke Stvořiteli. Jsme bytostně závislí. A jen když přijmeme tuto naši závislost, vstupujeme do pravdy, jinak upadáme do lži a v ní se nakonec sami hubíme.

Jsme tvorové, proto závislí na Stvořiteli. V období osvícenství a především ateismu se tato závislost jevila jako něco, z čeho je třeba se osvobodit. Po pravdě řečeno, tato závislost by byla fatální, kdyby tento Bůh Stvořitel byl tyran, nikoliv dobrá bytost, pouze kdyby byl tyran, jako jsou jím lidé. Jestliže tento Stvořitel

nás naopak miluje a naše závislost znamená, že jsme v prostoru jeho lásky, v takovém případě právě závislost je svobodou. Tím způsobem jsme totiž v lásce Stvořitele, jsme spojeni s Ním, s celou jeho realitou, s celou jeho mocí. Toto je tedy první bod: být tvorem znamená být milován Stvořitelem, být v tomto vztahu lásky, kterou nám daruje, s jakou nás předchází. Z toho především vyplývá naše pravda, která je současně povoláním k lásce.

A proto dívat se na Boha, orientovat se k Bohu, poznávat Boha, poznávat Boží vůli, ponořit se do této vůle, tzn. do Boží lásky, znamená vstupovat stále více do prostoru pravdy. A tato cesta poznávání Boha, vztahu lásky s Bohem, je mimořádné dobrodružství našeho křesťanského života: proto poznáváme v Kristu Boží tvář, tvář Boha, který nás miluje až na Kříž, až k darování sebe sama.

Ale tato závislost tvoří obsahuje také druhý typ vztahu: jsme ve vztahu s Bohem, ale společně jako lidská rodina jsme tedy také ve vztahu jednoho k druhému. Jinými slovy, lidská svoboda znamená na jedné straně být v radosti a v širokém prostoru Boží lásky, ale obsahuje to také požadavek tvořit jednotu jeden s druhým a pro druhého. Není svobody proti druhému. Jestliže se absolutizují, stávám se nepřitelem druhého, nemůžeme již žít ve vzájemnosti a celý život se stává krutostí, stává se krachem. Jen sdílená svoboda je lidská svoboda; jen ve společném soužití můžeme vstoupit do symfonie svobody.

A to je tedy druhý bod velké důležitosti: jen když přijímám druhého, když přijímám také příslušné omezení, které platí pro moji svobodu s ohledem na svobodu druhého, jen když vstoupím do sítě vzájemnosti, která z nás konečně tvoří jedinou rodinu, jsem na cestě k všeobecnému osvobození.

Editorial

Postní doba nás vybízí k hojným skutkům milosrdenství. Patří k nim i skutky duchovního milosrdenství, jako je vytrvalá modlitba především za ty nejpotřebnější. Zamysleme se, kdo jsou ti nejpotřebnější. Něco nám napovídá i dnešní třetí čtení.

O vyjimečném farizeovi Nikodémovi se v novozákonních knihách zmiňuje jen evangelista Jan, ale činí to hned třikrát. Nejvýznamnější je jistě první epizoda popisující jeho noční setkání s Pánem, kterého božský učitel využil k tomu, aby nám zjevil mnoho úchvatných pravd o svém Otci, o svém poslání a o našem určení. U nikoliv bezvýznamné podrobnosti, že Nikodém přišel za Pánem v noci, se v českém překladu objevuje komentář, že jeho noční návštěvu nemusíme chápat nutně jako známku toho, že by se bál svých kolegů. Ale z další zmínky o Nikodémovi (Jan 7,50) je zřejmé, že své sympatie k Ježíši nevyznával veřejně a jeho kolegové ho skutečně nezařazovali mezi Mistry učedníky. Za panujících poměrů to bylo zcela pochopitelné. Oficiální postoj židovských předáků k Mesiáši výstižně vyjadřují jejich slova: „Uvěřil v něho někdo z předních mužů nebo farizeů? Leda jen ta lůza, která nezná Zákon – kletba na ně!“

Nebylo to poprvé ani na posled, co vzdělání a postave-

ni neusnadňuje, ale komplikuje uznání pravdy. Je tomu tak především v těch případech, když pravda pro nás není přijemná ani lichotivá, protože její přijetí vyžaduje také určitou dávku pokory. Mocenské postavení umožňuje často pravdu utlačovat, umlčovat, nikoliv však změnit. Většina židovských předáků se bohužel hned na počátku postavila s takovou rozhodností proti Ježíšovi, že si tak sami zahradili cestu k jeho poznání a přijetí. Vydali se od začátku cestou zatvrzelosti, která v jejich případě vyvrcholila korupcí očitých svědků jeho zmrtvýchvstání: největší zázrak lidských dějin a důkaz Božství Ježíše Krista prohlásili za podvod apoštolů. „A tento výklad je mezi židy rozšířen až do dneška,“ zaznamenal evangelista. Tímto dneškem není míněna jen doba, kdy Matouš svou zprávu psal.

Syn Boží nepřišel na tento svět hlásat nauku, která se týká pouze těch několika, kteří se rozhodli stát se jeho učedníky. Ježíš Kristus přišel, aby od základu změnil tento svět a založil na něm Boží království. To, co Bůh zjevil lidem před jeho příchodem, bylo určeno pro přípravu jeho příchodu. Když pak Ježíš Kristus jako Bůh a Člověk přiblížil světu Boží tvář, lidskou podobu Boha, nezrušil, ale naplnil Boží

Pokračování na str. 13

Pokračování na str. 12

Temno a světlo

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Světlo přišlo na svět,
ale lidé milovali více tmu.*

Slova prvního čtení, převzatá z 2. knihy Kronik, nemůžeme číst, aniž by nám bylo nápadné, že platí plně i pro lidskou společnost dnešních dnů. Všichni se dopouštějí nevěrnosti. Napodobují pohany a znesvěcení vstupuje až do Hospodinova chrámu. Na Izrael nakonec těžce dolehla Boží ruka. Není na místě se obávat, že podobné následky hrozí i nám? Pán měl tak dlouho soucit se svým lidem, až musel sáhnout ke své moci, *když už nebylo jiného léku*. Tomuto kroku předcházela četná varování, ale lidé se posmívali Božím poslům, pohrdali jejich slovy a tupili je.

To, čemu říkáme Boží trest, nastupuje jako poslední možnost, která má přivést Boží lid k obrácení. Nejdříve však Bůh *bez ustání posílá své posly*. Nelíbí se ti, co od nich slyšíš? Připadá ti jejich hlas jako nepřijatelné vyhrožování? Uvědom si dobře, kdo je posílá. Je to sám Bůh, *protože má soucit se svým lidem a se svým příbytkem*. Jasným znamením jeho otcovské starostlivosti je jeho vytrvalost, s jakou *bez ustání* posílá své posly, ačkoliv je ani kněží ani lid nechtějí slyšet. Proč se dostává Božím prorokům takového znevažování a tupení? Protože chybí dobrá vůle k obrácení. Přijmout a uposlechnout prorocký hlas znamená uznat, že způsob života, jaký jsme si oblíbili, se vůbec nelíbí našemu Bohu. Ale protože nám se nelíbí, že bychom ho měli změnit, nevidíme nic snazšího, než se jim *vysmívat a pohrdat jimi*. Vůbec si přitom nepřipouštíme, že tím nepřestávají být vyslanci Nejvyššího. Jejich poslání a věrohodnost nezávisí na obecném dobrozdání. Jestliže nedbáme na Boží posly, pohrdáme jeho vlastním slovem a to nutí milosrdnou lásku, aby promluvila takovým způsobem, který nepřipouští žádné pochybnosti. Může se nám zdát, jako by Bůh byl bezcitný, ale skutečným důvodem, proč musí promluvit s větším důrazem, není jeho tvrdost, nýbrž taková míra naší zatvrzelosti, která nás učinila hluchými.

I nejtvrďší Boží dopuštění zde na zemi je ve skutečnosti projevem jeho nejdobrotivějšího milosrdenství, neboť vším sleduje jen naši spásu. Můžeš se o tom přesvědčit, když navštívíš izraelity v jejich zajetí a sleduješ, jak přispělo protiventství ke změně jejich smýšlení. Ti, kteří se ve své vlasti protivili svému Pánu a neváhali ani znesvěcovat jeho chrám, nyní v cizí zemi pláčou a prohlašují: *Ať se mi*

jazyk přilepí k patru, když nedám přednost Jeruzalému před každou jinou radostí.⁽¹⁾ Až lid obnoví svou věrnost, poslušnost a úctu, Bůh na znamení přízně obnoví svou svatyni. Ten, kdo dopustil, aby pohané pobořili jeho chrám, může způsobit, aby ho sami opět zbudovali. Všechny Hospodinovy kroky směřují jen k našemu dobru, i když se nám zdají nejdříve tvrdé a nepochopitelné. *Za to, že jsme zachráněni, máme děkovat Boží dobrotě*, která se projevila v tom, že na nás dopustila soužení, které nás očisťuje. Je to stejná dobrota a péče, jaká se ozývala z nevyšlyšeného varování proroků. Nebylo lépe včas se pokorit a nastoupit v dobrovolném odříkání cestu pokání a obrácení dříve, než si vynutíme, aby na nás dolehla Boží pravice?

Poučen touto starozákonní zkušeností navštív Spasitele, který na toto téma rozmlouvá celou noc s Nikodémem, a hledej u něho pravé poznání stejně upřímně jako tento člen velerady. Nestěžuje si Pán právě na to, že *lidé milují více tmu než světlo*? Co má říct teprve dnešním lidem, kteří *nepricházejí ke světlu* a ani *nesnesou zdravé učení*?⁽²⁾ Ježíš se nespojuje s tím, že je hlásá, ale doloží je vlastním životem a smrtí. Všimni si dobře, jak se vyjadřuje o svém výkupném utrpení: bude *vyvěšen*. Jeho dobrovolná smrt neskončí ponižením a zmarem, ale jeho vyvýšením a slávou.

Utrpení se zdá nepochopitelné, pokud zůstává nepochopen hřích. Jak však pochopit skutečnost, že omezený tvor může páchat zlo nekonečného rozměru? Čím víc se ti zdá kající odříkání nepřijatelné a hřích naopak přijatelný, tím více přemýšlej nad skutečností, jakou cenu musel za hřích tvora zaplatit sám Bůh. Chtěl-li dosáhnout toho, *aby nikdo nezahlýnul, dal svého jednorozeného Syna, aby byl povýšen na dřevo kříže*.

Jestliže Bůh od tebe očekává očistění, které bolí, nedívá se na tebe nezúčastněně. Chce tvé utrpení zhodnotit tím, že je připojí ke svému vlastnímu utrpení. Dříve než se bolest dotkne tebe, již dávno v nekonečné tvrdosti sevřela Boží Srdce. To má pro tebe cenu jen tehdy, když jsi s Pánem a souhlasíš a přijímáš jeho vůli. Tvoje svoboda zůstane vždy tak nedotknutelná, že tě Bůh ani svou smrtí nemůže donutit, abys mu uvěřil, když sám nechceš. I když tě vykoupil, můžeš dále *milovat tmu* a šlapat po jeho lásce.

Můj Ježíši, pomoz *mé nevěře*,⁽³⁾ dokonej *mé znovuzrození, abych nechodil ve tmách*.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 137; ⁽²⁾ 2 Tim 4,3;

⁽³⁾ Mk 9,22; ⁽⁴⁾ srov. nedělní preface

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Kron 36,14–16.19–23

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřnili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku.

Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylona všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpustošení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit – i písemně – po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. čtení – Ef 2,4–10

(Bratři a sestry!) Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše.

Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

Pokračování na str. 15

Asfalťová cesta se příjemně vine po horském úbočí. Z Kigali jedeme na jih směrem na Burundi. Po krajnicích chodí lidé. Předjede nás několik aut. Kolem cesty jsou domy z hlíny. Prodaváci nám nabízejí banány a papáje. Je tu neobvykle mnoho kadeřníků. V centru městečka je bar, který vede Belgičan. Ještě v roce 1972 zde byl nápis: „Psům a černochům vstup zakázán.“ Dnes tu syn majitele, který kdysi tabulku vyvěsil, sedí s domorodci. Míjíme na zdejší poměry velkou budovu. Je na ní nápis, který mluví sám za sebe: „Už nikdy tragédii genocidy ve Rwandě.“ Kolem cesty je několik takových pomníků. Než jsem sem přijela, říkali mi: „Dívej se na tu zemi prizmatem mariánských zjevení. Zapomeň na genocidu.“ Ale copak je to možné?

Kdo mě volá?

Terénní toyota začíná poskakovat. Asfalt skončil. Před námi je 25 km silnice. Míjíme děti s otýpkami roští na hlavách. Náhle jsem mezi stromy spatřila modrou střechu. Na nevelkém návrší se tyčí cihlový kostel. Na svatyni, která je památníkem zjevení, není příliš velká. Poutníků dnes není mnoho a právě odpočívají a sedí na zemi. Při velkých příležitostech jich bývá 30–40 tisíc. Kněz nám vysvětluje: „Začínáme vysazovat stromy a budovat domy pro poutníky.“ Je to P. Zdzisław Pawłowski, správce svatyně a neúnavný informátor o Kibeho.

28. listopadu 1981 bylo na dvoře pošmourné. Dívky ze školy, kterou vedly rwandské řeholní sestry, se účastnily výuky a pomáhaly v každodenních pracích. Byla sobota. Dohled v jídelně měla Alfonsina Mumureke. Kolem poledne uslyšela teplý hlas: „Dcero moje, pojď za mnou!“ Rozhlédla se kolem sebe, ale nikoho neviděla, a proto vyšla na chodbu. Uviděla před sebou neobvyklou ženskou postavu. „Kdo jsi?“ zepta-

Panna Maria varovala Rwandu

la se. „Nyina Wa Jambo“ (Jsem Matka Slova), uslyšela odpověď.

Zjevení se opakovala po tři následující měsíce. Spolužačky se dívky vysmívaly. Nejvíce

si, aby prozkoumala pravdivost zjevení. V roce 2001 církev oficiálně uznala, že Panna Maria se zjevila třem dívkám.

Maria pláče

Internát, ve kterém se Matka Boží zjevila, stojí za kostelem. Jednu z ložnic změnili na prostou kapli. Vedle sochy Neposkvrněné postavili sochu Matky Boží z Kibeho. Právě se konala adorace před Nejsvětější svátostí. Skupina žen se modlila růžencem k Sedmibožné Panně Marii. Při svých zjeveních vyzývala k modlitbě tohoto růžence a ujišťovala je o jeho moci. V době zjevení žehнала růžence, které jí dívky podávaly. P. Pawłowski nám sděluje, že je v plánu stavba kaple zjevení. „Chceme zde mít ustavičnou adoraci Nejsvětější Svátosti. To je důležité, protože neuctíváme pouze Pannu Ma-

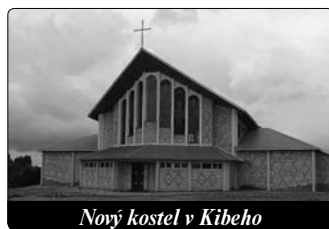
Maria Mukungango

Klára Maria Mukungango... Ji se Maria zjevila jako třetí. Předtím přijala poselství také Natálie Mukamazimpaka.

Do Kibeho začali přicházet lidé. Někteří hledali senzaci, jiní zažili změnu svého života. Ve Rwandě se začali množit „vizionáři“. 14. května 1982 ustavil biskup diecéze Butare Jean Baptiste Gahamanyi teologickou komi-

Záběry dokumentující hrůznost masakru ve Rwandě

Nový kostel v Kibeho

Slavnostní průvod v Kibeho

Matka Slova z Kibeho

rii, ale skrze ni jdeme ke Kristu. Ona nám ho ukazuje,“ dodává. Je to jako ozvěna slov: „Čiňte pokání, obraťte se, dokud je čas. Vraťte se k Bohu!“

V srpnu 1982 děvčata spatřila, že Maria pláče. Ukázala jim otřesné scény: potoky krve, navzájem se vraždící lidi, hromady mrtvol po stráních. Byl to dramatický den. Všichni si toto vidění připomněli v roce 1994, když ve Rwandě začaly pogromy. Paramilitantní jednotky Interahamwe, hlavně z kmene Hutu, začaly vraždit příslušníky kmene Tutsi. Ve farním kostele v Kibeho se ukryly ženy, děti a starci. Zde vždy bývalo bezpečí. Až do toho dne, kdy vrahové, když nemohli rozrazit dveře, vylámali otvory v cihlových stěnách, nalili dovnitř benzin a vhodili granáty. Ti, které nezabily výbuchy, za živa uhořeli. Po řekách až do Viktoriina jezera plynuly mrtvoly. Poslouchám ty tragické události a dívám se na fialové skvrny, které jsou namalovány na zdi tam, kde byly otvory, kterými vlévali dovnitř benzin. Mezi mrtvými byl i farář a kaplani z Kibeho.

Đábel se ubytoval ve Rwandě

Před kostelem, ve kterém uhořelo 5 tisíc lidí, děti kopou do hadrového míče. „Ony neví, co se tu stalo?“ – ptám se kněze. „Každé z nich tu ztratilo někoho ze své rodiny. Vědí, co se ve Rwandě odehrálo. Každá rodina učí své děti po své historii,“ říká misionář.

Proč se tomu nedalo zabránit? Lidé říkají, že to byla posedlost. Jeden ze zázračně zachráněných říká, že v těch měsících ďábel opustil peklo a ubytoval se ve Rwandě. Dnes oběti masakru leží nedaleko od kostela v mauzoleu. Na dřevěných policích jsou uloženy tisíce lebek, lidských kostí, mumifikovaných těl. Některá mají na krku růženec.

Ve Rwandě není rodiny, které by se tragédie genocidy nedotkla. Země hledá mír, lidé odpuštění a smíření. Není to lehké. Mnohokrát jsem potkala lidi zraněné a zmrzačené, kteří nedokážou přijmout smíření. P. Pawłowski sní o tom, že u kostela vznikne centrum, kde bude možno léčit traumata, kde by oběti našly lékařskou i duchovní pomoc. Nyní končí výstavba vodovodu, který bude dodávat vodu pro farost a okolí.

Poselství celému světu

Maria řekla, že její poselství nejsou určena jen Rwandě nebo Africe, ale celému světu. Není v tom nic nového: – Obraťte se, modlete se, změňte svůj život! Ta slova jsou již v evangeliu. Maria ve svých zjeveních vždy varovala, že pokud se lidé nezmění, přijdou katastrofy. Po Rwandě následovalo vraždění v Zaire a nebyla ušetřena ani Bosna. V Somálsku stále hynie mnoho lidí. Maria vzkazovala, že každý křesťan je povinen porozumět tajemství Kristova kříže. Proto se také Kibeho stalo místem, kde má kříž v životě křesťanů a Církve zvláštní místo.

Alfonsina v době války utekla na Pobřeží slonoviny a vstoupila do kláštera klarisek. Natálie bydlí u svatyně, která vznikla na místě zjevení, a modlí se za poutníky. Maria Klára se vdala. Oba manželé byli během války zavražděni. Kibeho, posvěcené Mariinou přítomností, se opět stává místem modliteb a poutí. Odpuštění a smíření zde hlásané pomáhá zavírat chřtán pekla.

Z Gość Niedzielny 2. 12. 2007 přeložil -ls-

Rozmlouvala jsem s Matkou Boží

O prvních zjeveních v Africe vypráví Natálie Mukamazimpaka

Ptala jsem se jednou Panny Marie, proč se zjevila právě mně. Odpověděla pouze, že taková byla její vůle. Takové vyvolení je velká milost a současně nekončící kříž.

První zjevení bylo v roce 1981. Maria se zjevila jako Matka Slova a vyzývala k modlitbě, k vzájemné lásce a zachovávaní Božích přikázání. To je stále aktuální.

Poprvé jsem ji spatřila 12. ledna 1982. Byla to krásná Paní. Nebyla ani bílá, ani černá. Její pleť byla jasná. Byla krásnější než všichni lidé, které jsem kdy viděla.

Měla jsem 17 let. Nyní mám 43. Když jsem Marii spatřila poprvé, polekala jsem se. Ona mi řekla: „Natálie, moje dítě, neboj se, jsem Matka Boží. Nemusíš se ničeho bát.“

Zjevení bylo velmi mnoho, veřejných i soukromých. Soukromá trvala 15–30 minut. Veřejná nejdou hodinu i více.

Když zjevení začínalo, byla jsem jako izolovaná. Neslyšela jsem, co se děje kolem mne. Viděla jsem jen krásnou paní, která jakoby se vznášela ve vzduchu. Její nohy se nedotýkaly země. Dívala se na nás a my na ni.

Od počátku nejdůležitější byla modlitba, kterou provází vnitřní obrácení. Velmi často mluvila o potřebě změnit se. Říkala: – Obraťte se, obrať-

te se! Prosila denně o modlitbu sedmibolestného růžence, zvláště v úterky a pátky. Se mnou mnoho mluvila o utrpení v životě křesťana. Vyzývala k umrtvování a pokání. Připomínala, že všechny modlitby budou vyslyšeny, ale z naší strany je potřebné pokání, umrtvování, odhození hříchu a přemáhání slabosti. Maria vyzývala také k čistotě srdce, těla a mysli. Prosila, abychom se hodně modlili za Církev a za zasvěcené osoby. Úkolem pro Kibeho je zbudovat kapli na památku jejího příchodu do této země.

V letech 1982–1983, tedy 12 let před vypuknutím války, jsme měly několik takových varování. Maria říkala, že svět se chová velmi špatně, že je ve světě mnoho zla, a proto dojde ke konfliktům. Proto také prosila o ustavičnou modlitbu za odvrácení genocidy.

Lidé zpočátku neuvěřili, vysmívali se nám. Ale postupem doby, když se zjevení opakovala, začali věřit, že Maria se v Kibeho opravdu zjevuje.

Když jsme se jí ptaly, proč přišla právě do Kibeho, řekla nám, že taková byla její vůle.

Při posledním zjevení v prosinci 1983 mě Maria prosila, abych zůstala v místě zjevení. Pověřila mě misí modlitby za celý svět, za Církev a za duše v očistci.

Z Gość Niedzielny 2. 12. 2007 přeložil -ls-

Růženec o sedmi bolestech Panny Marie

Panna Maria žádala od Marie Kláry, jedné z vizionářek v Kibeho, aby šířila tuto modlitbu růžence:

To, co od vás žádám, je pokání. Budete-li se modlit tento růženec a rozjímat o něm, budete mít sílu k lítosti. Dnes velmi mnoho lidí neumí prosit o odpuštění. Znovu posílají mého Syna na kříž. Proto jsem chtěla přijít a připomenout vám to, především zde ve Rwandě, protože zde jsou ještě lidé pokorní, kteří nejsou připoutáni k bohatství a penězům... Prosím tě, nauč tento růženec celý svět. (31. 5. 1982)

9. srpna Maria plakala a vizionářky plakaly s ní, protože jim ukázala znepokojující budoucnost: hrozné boje, řeky krve, opuštěné mrtvolky a otevřenou propast.

Ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého. Amen.

Bože přijď a zachraň mě.
Pane, pospěš mi na pomoc.
Sláva Otci.

Můj Bože, obětuji Ti tento růženec bolesti k Tvé slávě a ke cti Tvé Matky.

Budeme rozjímat o jejích bolestech a sdílet je.
Maria, prosím Tě pro slzy, které jsi v těch chvílích

prolévala, vypros mně a všem hříšníkům lítost nad našimi hříchy.

Modlitbou tohoto růžence Ti děkujeme za to, že jsi nám dala Vykupitele, kterého bohužel denně přibýváme na kříž.

Modlíme se tento růženec a myslíme na smrt Pána Ježíše a prosíme za odpuštění našich hříchů.

Věřím v Boha.

PRVNÍ BOLEST

Stařec Simeon oznamuje Panně Marii, že její duši probodne meč bolesti.

Simeon ho blahoslavlil a řekl jeho matce: On bude k pádu a k povstání mnohým v Izraeli, na znamení, kterému se bude odporovat. A tvou vlastní duši pronikne meč. (Lk 2,33–35)
Otče náš.
7 x Zdrávas Maria.

Matko plná milosrdenství,
připomínej mému srdci
Ježíšovy bolesti a utrpení.

DRUHÁ BOLEST

Maria prchá s Ježíšem a Josefem do Egypta.

Anděl řekl ve snu Josefovi:
„Vstaň, vezmi dítě
a jeho matku a uteč do Egypta
a zůstaň tam,
dokud ti neřeknu.“

Vstal tedy, vzal v noci dítě
i jeho matku a odešel
do Egypta. (Mt 2,13-15)
Otče náš.

7x Zdrávas Maria.
Matko plná milosrdenství,
připomínej mému srdci
Ježíšovy bolesti a utrpení.

TŘETÍ BOLEST

Ježíšova ztráta.

Když ho uviděli,
celí se zarazili a jeho matka
mu řekla: „Dítě, proč jsi nám
to udělal? Hle, tvůj otec i já
jsme tě s bolestí hledali.“
(Lk 2,48)

Otče náš.

7x Zdrávas Maria.
Matko plná milosrdenství,
připomínej mému srdci
Ježíšovy bolesti a utrpení.

ČTVRTÁ BOLEST

Maria potkává Ježíše s křížem.

Za ním šel velký zástup lidu
a ženy, které nad ním plakaly.
(Lk 23,27)

Otče náš.

7x Zdrávas Maria.
Matko plná milosrdenství,
připomínej mému srdci
Ježíšovy bolesti a utrpení.

PÁTÁ BOLEST

Maria stojí u kříže svého Syna.

U Ježíšova kříže stála jeho
matka, příbuzná jeho
matky Marie Kleofášova
a Maria Magdalská.

Když Ježíš uviděl svou matku
a jak při ní stojí ten učedník,
kterého měl rád, řekl matce:

„Ženo, to je tvůj syn.“

Potom řekl učedníkovi:

„To je tvá matka.“

Od té chvíle ji ten učedník
vzal k sobě. (Jan 19,25-27)

Otče náš.

7x Zdrávas Maria.

Matko plná milosrdenství,
připomínej mému srdci
Ježíšovy bolesti a utrpení.

ŠESTÁ BOLEST

Maria přijímá na klín tělo mrtvého Syna.

Josef z Arimatie, který byl
Ježíšovým učedníkem,
požádal potom Piláta,
aby směl sejmut
Ježíšovo mrtvé tělo,
a Pilát mu to dovolil.
Vzali tedy Ježíšovo tělo
a zavinuli ho s vonnými
věcmi do pruhů plátna.

(Jan 19,38-40)

Otče náš.

7x Zdrávas Maria.

Matko plná milosrdenství,
připomínej mému srdci
Ježíšovy bolesti a utrpení.

SEDMÁ BOLEST

Maria u Ježíšova hrobu.

Na tom místě,
kde byl ukřižován,
byla zahrada a v té zahradě
nová hrobka, kde nebyl ještě
nikdo pochován.

Tam tedy položili Ježíše.

(Jan 19,41-42)

Otče náš.

7x Zdrávas Maria.

Matko plná milosrdenství,
připomínej mému srdci
Ježíšovy bolesti a utrpení.

Modleme se:

Bože, v jehož utrpení

podle Simeonova proroctví
probodl sladkou duši
slavné Panny Marie
meč bolesti,

dopřej nám, abychom pro
zbožnou úctu k jejím bolestem
dosáhli ovoce tvého utrpení.

Jenž žiješ a kraluješ
na věky věků.

Amen.

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii

Modlitba Anděl Páně je malá jako obilné zrnko, je krátká jako dech, ale ve skutečnosti, je-li správně pochopena, je to chvála rozšířená po celém světě, jejíž obsah je větší než celý vesmír, protože třeba jen kratičce hovoří o největší lásce Boha Otce, Ježíše Krista, Duchu Svatého a o pokoře Panny Marie, hovoří o vtělení Božího Syna, a to jsou základy naší křesťanské víry.

Anděl Páně je jako hořčičné zrnko, které se stává ráno sluncem, které nám svítí na cestu, v poledne silou pro naši práci, večer vzpomínkou na nebe, kam jsme všichni povoláni.

Tato ranní, polední a večerní modlitba má svou historii. První zmínka pochází z roku 1269, z doby, kdy hlavním představeným františkánů byl svatý Bonaventura, řečený „serafinský doktor“. Generální kapitula františkánského řádu, která se toho roku konala v Pise, předepsala všem františkánům, aby každý večer pozdravili Pannu Marii zvukem zvonu a pomodlili se několikrát Zdrávas Maria a připomněli si tak tajemství vtělení našeho Pána.

Známý literát fra Bonvesin de la Riva, který žil v letech 1240/50 až 1313, si osvojil františkánskou praxi a nařídil v Miláně každý večer vyzvánět Ave Maria. Připomeňme si, že Bonvesin byl geniálním předchůdcem Danteho svým dílem Kniha tří písem. Černá kniha popisuje peklo, rudá kniha utrpení Páně a zlatá kniha nás zavádí do nebe.

Z Milána se zvyk večerního zvonění rozšířil do mnoha míst. Když se o tom dověděl papež Jan XXII. († 1334), nejen že tuto praxi podpořil, ale nařídil v Římě vyzvánět každý den a připomenout tak modlitbu 3x Ave Maria ke cti zvěstování Panně Marii a tato modlitba dostala název Andělský pozdrav.

Cesta modlitby pokračovala. Z večera se dostala i na ráno počínaje rokem 1400. V roce 1456 nařídil papež Kalist III. i v poledne vyzvánět k modlitbě 3x Ave Maria.

Édouard Manet: Večerní modlitba

Král Ludvík XI. nařídil ve Francii poddaným vyzvánět k modlitbě ke cti svaté Panny a sám, když uslyšel hlas zvonu, sestoupil z koně, klekl na holou zem a modlil se Ave Maria.

„I když se podmínky změnily a na mnoha místech zmlkl napomínající zvon, pro mnoho lidí zůstala nezměněná potřeba modlitby ve třech charakteristických denních dobách: ráno, v poledne a večer a tyto momenty i v době aktivity představují výzvu k přestávce a k modlitbě“ (Pavel VI.).

Využijme této modlitby, abychom svěřili do rukou Panny Marie s důvěrou ráno, v poledne a večer své naděje, své radosti i bolesti i svou jistotu, a vyprošujme si přítomnost svaté Panny v hodině své smrti.

*Podle Enciclopedia Cattolica
připravil -lš-*

FILM O MATCE BOŽÍ

Hollywood připravuje film o Marii, Matce Ježíšově. Film má přijít do kin v roce 2010. Má prezentovat Mariino mládí, její lásku, její život jako mladé matky a její vítězství nad krutovládce Herodem. Má to být příběh silné ženy. V hlavní roli vystoupí herečka Camilla Belle.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

PROČ SE BÁT BOHA MILOSRDENSTVÍ?

Kříž očišťuje a probouzí lásku; jestliže dovoluji, aby moji kněží měli bolesti a utrpení, je to jen proto, abych je očistil, učinil z nich anděly, pozvedl je ze země a setřásl prach z jejich srdcí.

Zkoušky plodí v jejich duších božství a dávají tak klíčit nadpřirozenému a svatému životu. A jestliže vystavuji své kněze zkouškám, je to z lásky a jen proto, abych jim dal lekci lásky; ba co víc, něžný důkaz své obzvláštní náklonnosti.

Ano, Já jsem jen láska! A k mým kněžím obzvláště nemohu být jiný než láska! Pro ně mám jediné city nekonečné lásky! A proto také jejich nedůvěra, jejich odpady Mě hluboce zraňují, protože vždy vycházejí z rafinované pýchy, z pýchy velmi hluboké a skryté, z velmi jemného ďáblového podvodu, což je vzdaluje z mé náruče, vytrhuje je z mého klína.

Proč se bát ukřižovaného Boha? Moje odpuštění je větší než oceán! Moje nekonečná láska dokáže zapomenout na všechny zločiny! Moje krev všechno smaže, moje oběť všechno usmíří a Já miluji láskou všech matek! Chci jako slepice přikrýt novým teplem a novým životem všechny pod mými křídly.

Nechci, aby některý můj kněz byl ztracen, ani aby se vzdálil; nesnesu vidět je v nebezpečí! Chci je chránit, chci je spasit, protože největší moje útěcha jsou svatí kněží! Chci je přetvořit! Pláču, protože utíkají z mé náruče, křičím z plna hrdla, volám je tisícerým způsobem, abych je učinil svatými. Potřebuji je pro uskutečnění obnovy, která zduchovní zpožehatý a smyslný svět!

Ať není ani jednoho kněze, který by neslyšel můj hlas: žádný ať neváhá, nikdo ať nepropadá pochybnosti nebo nejistotě a tím méně odmítání. Nastala

hodina triumfu Ducha Svatého v mých kněžích. Ale jak jsem řekl, království Ducha Svatého ve světě a přetvoření mých kněží musí být současné.

Na mých kněžích závisí zvláštním způsobem nastolení království Ducha Svatého ve světě, protože oni jsou v Církvi nástrojem pro obnovu duchovní dimenze zmaterializovaného světa tím, že využívají svaté prostředky Ducha Svatého, ale především své přetvoření ve Mne.

Není to proto, že by Duch Svatý nemohl rozvinout své posvěcující působení, protože On vane, kam chce, ale On respektuje roli Církve a obyčejně si poslouží svými služebníky pro velká obrácení duší a národů.

Jeho království je vnitřní, protože je moje, a těmi, kteří jsou vy-

voleni, aby v tomto vnitřním království vládli, jsou kněží. Čím více budou přetvořeni ve Mne, tím více obdrží plodů a budou moci panovat nad nepřáteli tohoto království, kterých je celé peklo.

Proto je důležité, aby kněží měli na srdci mé žádosti a nebyli hluiš k mému volání.

Největší službu Mě může prokázat ten, kdo Mě miluje a usiluje ze všech svých sil modlitbou a obětmi, aby odpověděl na mé touhy, protože jakékoliv mučednictví je maličkostí ve srovnání s milostí přetvářející jednoty: to je milost tak důležitá, že je třeba ji strhnout z nebe pro kněze, pro tyto vyvolené duše, pro tato obzvláště vyvolená povolání (CC 51, 234-243).

Miluji i kněze odpadlíka

Opadlí kněží poté, co Mě přijali, Mě vyhnali ze svých srdcí, mnozí i veřejně, a připravili Mě opravdový žal pro bolest, kterou Mě působí. Jsou to větve

odřazené od svatého stromu mé Církve, ale s Boží milostí se mohou znovu naroubovat. Nicméně aby toho dosáhli, je třeba obzvláštní milosti navíc, potřebují projít utrpením a láskou, která by je vykoupila a spasila.

Téměř vždy Mě ďábel vytrhne tyto milované kněze svými dvěma bezpečnými zbraněmi: nečistotou a pýchou. Těmito neklamnými zbraněmi zabíjí mnoho kněžských duší a mnoho povolání a odlučuje je od mé Církve.

Bohužel v mé Církvi jsou také tajné odpady, které ohrožují duše kněží pomalu, ale jistě, a to vidím jen Já, chápu tento jed a měřím jeho dopad.

Ano, existují vnitřní odpady, zamaskované a přikrývané odpornou maskou pokrytectví. Jsou také kněžské duše, které v síle hříchu a pro nedostatek vnitřního života hasí a oslabují víru ve svých srdcích. Nyní, protože uzavřeli s věčnými pravdami pochybnou familiaritu, ty pravdy je pro jejich tvrdost nedokážou ani škrábnout. Zvykají si tak plnit automaticky povinnosti své služby s nudou, s lhostejností a dokonce s odporem.

Jejich duše jsou nyní v agonii duchovní smrti, a to zcela vědomě a dobrovolně. Božské ctnosti, pochodně, které mají ustavičně planout na oltáři kněžského srdce, postupně uhasínají a běda knězi bez víry, bez naděje a bez lásky!

Tyto božské ctnosti jsou spásou kněžských duší, ze kterých se ztratila horlivost; jsou ještě záchranou, která je drží na sva- hu, který ústí neúprosně do moře věčného ztracení.

Buďte na stráži, milovaní kněží! Je třeba bdít a modlit se; není třeba zkracovat si cestu mimo tu dlouhou a nastoupenou, ačkoliv je plná trní, ona vede k nebi. Zažeňte vlažnost, zkázu kněžských povolání, a rozhodněte se kráčet po cestě Kříže, která vás udržuje bdělé, posiluje a zachraňuje!

Ano! Zlého poráží Kříž; pokora a kříž, čistota a kříž, život

TRADIČNÍ MŠE V „MATCE VŠECH CHRÁMŮ“

Po Velikonocích budou v Lateránské bazilice slouženy zatím každý týden dvě mše v tradičním římském ritu. Postarali se o to členové řádu františkánů Neposkrvněného početí, kteří si v souladu s věrností k papeži a katolické liturgické tradici vyžádali příslušné povolení. Mše budou slaveny během týdne. Lateránská bazilika patří k sedmi patriarchálním poutním bazilikám Říma a pochází ze 4. století. Je to domovský chrám papeže.

GRUZÍNSKÝ PŘÍKLAD

Gruzie je jedna z nejhudších zemí a po poslední válce s Ruskem se situace ještě zhoršila. Přesto je to země, kde od roku 2005 stoupl počet nově narozených dětí v roce 2008 o 37 %, počet církevně uzavřených sňatků o 72 %. Je to výsledek sociální politiky pravoslavného patriarchátu, který podporuje finančně církevně uzavřená manželství a přejímá všechny náklady na každé třetí narozené dítě. Proti antikoncepci a potratům není možno bojovat jen zákazy, ale musíme pomáhat křesťanským rodinám s velkým počtem dětí, to je zásada, kterou prosadil pravoslavný patriarcha Eli II. v roce 2006.

ATEISTÉ CHTĚJÍ SVŮJ SVÁTEK

Němečtí ateisté chtějí mít svůj vlastní státem uznaný svátek. V souvislosti s 200. výročím narození Charlese Darwina by chtěli, aby se svátek Nanebevzetí Páně změnil na svátek Evoluce. V Německu, které má 82,5 mil. obyvatel, je 25,5 mil. katolíků, 24,9 mil. protestantů (v různých denominacích). 1,8 mil. je pravoslavných a 875 tis. příslušníků svobodných církví. Muslimů je 3,5 mil.

Kath-net

v jednotě se Mnou, přetvoření ve Mne: to jsou božské spásné zdroje, které musí mít každý kněz na dosah ruky.

Strašné otřesy, hrozné bouře se zvedají a hučí v kněžském srdci, které zápasí mezi tím, co je božské a co je lidské, mezi vášněmi a mým božským Zákonem, který zakazuje to, po čem vášně, roznicené Zlým, horoucně prahnou. Sílu jim může dát jen jednota se Mnou, Duchem Svatým a Marií: tedy jejich přetvoření ve Mne.

Je málo modliteb za kněze, protože panuje názor, že oni jsou uchráněni od každého pokušení a zbaveni vášní. Kdepak! Aby nastoupila tato svatá radikální změna, aby se uskutečnilo jedno z největších zdokonalení těch, kteří jsou moji, **moje Srdce hledá duše, které by se oddaly s horlivostí a zápallem bez únavy ve dne v noci modlitbě za moje kněze.**

Tito moji odpadlí kněží – někteří veřejně známí, jiní neznámí – jsou také povoláni mým Otcem a Duchem Svatým ke službě mé Církvi. Byli druhým Mnou, nesou ve své duši obraz Trojice a svého kněžského charakteru.

Proč je nezadržet na pokračí propasti, kde se nacházejí? Chtěli dát volný průchod svým vášním, svrhli příjemné jeho poslušností, které je chránilo, pohrdli sladkými řetězy, které je poutaly k neposkvrněné Nevěště, a dobrovolně se vrhli do chřtánu vlka, který je přitahoval svým pekelným dechem. Kolik hříchů nosí v sobě a za sebou tyto duše zběhů! Myslí si, že se vysvobodili z řetězů, a zatím si nasazují na krk provaz, na kterém se oběsí a zahynou navždy.

Ale jsou to duše, kněžské duše, které se živí mým Tělem, mou Krví, mým Srdcem, které za ně dalo život! I přes jejich záměry, i když jsou odporné a nečisté, jsou to duše, na jejichž volání jsem je poslušně na oltáři přetvářel ve Mne.

Jsou to duše, které stály a stojí mé Srdce vnitřní nepochopitel-

né utrpení, protože trpím strachem, že je ztratím!

Zlý se Mi v nich vysmívá a zápasí, aby zvítězil a vyrval Mi je. S jakou ironií Mi je předhazuje tváří v tvář a říká: „Tyto duše, které jsi získal svou Krví, svými vzdechy Boha-Člověka a svými slzami, jsou moje!“

Opadlí kněží ani nemyslí na to, co pro Mě jejich selhání znamená; nedoceňují strašné důsledky, které mají na svědomí. Nemilují Mne, a proto se vykroutili z mé náruče; nemilují Mne a bez lásky se kněz může jediné zhroutit do propasti, až skončí v pekle. Tyto zrádné duše potřebují zcela zvláštní milosti, aby se zadržely na svahu, po kterém se válejí dolů; ale takové zvláštní milosti, nutné pro jejich záchranu, existují a mají božskou moc.

Lidsky je velmi obtížné, aby se odpadlí obrátil, protože Zlý vytváří v jeho duši neproniknutelný krunýř proti nadpřirozenému a božskému životu. Je to velice obtížné, nikoliv však nemožné, protože Bůh ho chce spasit a může toho vždy dosáhnout. Moje trpící Srdce je vytrvale otevřeno, aby přijalo kohokoliv, kdo se do něho vrhne s pokorou a důvěrou.

Miluji je tak velice a nechci ztratit ani jednoho! Chci je pro nebe, abych je učinil šťastnými ve vznešené slávě, jakou Bůh odměňuje věrné kněze. Život je jako dech, zatímco odměna nemá konce. Žádám málo, abych mohl dát mnoho, moji kněží budou korunováni zvláštními a nejbohatšími odměnami. Moje srdce se chvěje láskou, když jsou z mé duše tyto kněžské duše vytrhovány (CC 54, 2074–220).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 344–349

Přeložil -lš-

Ti nejlepší proti proudu

Je 20. století dobou nevěry? A co Chesterton, Eliot, Lewis a Tolkien? Více než 20 ze špičky anglicky píšících spisovatelů jsou vyslovení křesťané.

O hlašoval o sobě, že je arcibiskupem a vzorovým cynikem. Jeho oblíbenou knížkou byla *A Rebours* (Naruby) francouzského spisovatele Joris-Karla Huysmans, což je příručka libertnického způsobu života. Hrdina tohoto románu se pro něho stal takřka vzorem. Kromě toho Oskar Wilde (právě o něm je řeč) cítil od dětství slabost ke katolicismu. Ale udusil v sobě touhu spojit se s touto Církví. Teprve tři týdny před smrtí vyznal korespondentu *Daily Chronicle*: „Moje mravní zkáza je do značné míry důsledkem faktu, že mi otec nedovolil stát se katolíkem. Umělecká složka Církve a příjemná vůně její nauky by mě vyléčily z mé degenerace. Zamýšlím se tam co nejdříve vrátit.“

A to se skutečně stalo. V posledních chvílích života dal na vědomí svému příteli Robertovi Rossovi, že si přeje mluvit s knězem a chce být přijat do katolické církve. Obdržel podmíněný křest, rozhrěšení a pomazání nemocných. Následujícího dne zemřel.

Satanista v klášteře

K jednomu z nejméně pravděpodobných obrácení došlo krátce před začátkem 20. století, nazývaného mnohými „epochou nevěry“. A nešlo o nějakou odosobnělou náhodu. Kniha Josepha Pearcea „Obrácení spisovatelé. Duchovní inspirace v období nevěry“ ukazuje na neobvyklý jev křesťanské obrody, ke kterému došlo u anglicky píšících spisovatelů ve 20. století. Na pozadí agnosticizmu, Nietzschovy teze o „smrti Boha“ a socialismu v podání Bernarda Shawa či Herberta George Wellse jeví se tvorba křesťan-

ských spisovatelů jako projev uměleckého i intelektuálního protestu a nesouhlasu, jehož stupeň můžeme poznat z výše uvedené knížky. Do „spolku těchto vzájemně se umocňujících duší“, jak to vyjádřila Barbara Reynoldsová, vstoupilo více než dvacet představitelů vyslovené literární špičky a nejméně stejný počet spisovatelů méně známých, ale rovněž významných.

Jak si vysvětlit tento jev? Je snad Velká Británie obzvláště úrodnou půdou pro taková obrácení? Že by nejkřutější století tak silně přálo konverzím? Pearce vydává svědectví o tom, jak Bůh působí v životě spisovatelů. A také o tom, jak Bůh působí skrze lidi a jak obdivuhodně spleť jejich osudy. Huysmans, jehož román měl negativní vliv na Wildea a kterého fascinoval satanismus, smířil se v roce 1891 s katolickou církví a o sedm let později vstoupil do kláštera. Zpráva o tom se prostřednictvím Maurice Maeterlincka dostala k Wildemu. Spisovatel na to reagoval slovy: „Musí to být úžasné dívat se na Boha přes vitráže klášterních oken. Možná, že také vstoupím do kláštera...“

Uvěřil, tedy zemřel

Gilbert Keith Chesterton byl také jedním z těch, který se obrátil díky kolegům spisovatelům. Na jeho přerod měl vliv Hilaire Belloc, anglický spisovatel francouzského původu, který ostře kritizoval jak kapitalismus, tak socialismus. Již při prvním setkání s ním byl Chesterton fascinován jeho „promyšlenými, vznešenými a originálními reflexemi“, vyslovovanými tichým hlasem mladého člověka. Chesterton o něm napsal: „Mluvil dlouho do noci a zanechal v ní dobrou

jiskřivou stopu... Vnesl do našeho hemžení římskou chuť na realitu i na rozumnost v jednání, a když se postavil do dveří, pocítili jsme zápach nebezpečí.“ Provokující myšlenky Belloc na téma náboženství způsobily, že pozdější autor knihy *Heretici* pocítil k němu silné duchovní pouto. Ještě v roce 1900 šli spolu na půlnoční a byla to pravděpodobně první katolická mše v životě Chestertona. O osm let později vyznal v *Ortodoxii*, že nejhlubší tajemství lidského života se dají nejlépe objasnit ve světle slov *apoštolského vyznání víry*. Po dalších čtrnácti letech přešel z anglikanismu ke katolicismu.

Je podivné, že jako jeden z nejdůležitějších křesťanských spisovatelů vůbec nerozuměl tvorbě jiného velkého autora, Thomase Stearnse Eliota. Stavěl se proti jeho odmítání pravidelného rytmu básní. Autoru *Pusté země* vytýkal cynismus a pesimismus. Podobně jako mnoho tehdejších recenzentů nepostřehl, že Eliotovu zkušenost pustiny a marnosti lidského osudu provází stesk po Bohu a poslední jeho verše ukazují cestu ke zmrtvýchvstání. Ani Eliot nesnášel Chestertona. Smíření mezi nimi nastalo teprve, když básník konvertoval do katolické církve v roce 1927. Virginie Woolfová komentovala Eliotovo obrácení těmito slovy: „Ode dneška ho můžeme pokládat za mrtvého. Stal se anglikatolickým vyznavačem Boha a nesmrtnosti a chodí do kostela. ...Je něco obscénního v živém člověku, který sedí u ohně a věří v Boha.“ Tato feministka po dvanácti letech spáchala sebevraždu.

V jedné družině

Jedním z těch, kteří rovněž nepochopili Eliotovu tvorbu, byl mladý Clive Staples Lewis. Pozdější autor *Letopisů Narnie* podobně jako Chesterton nebyl schopen přijmout avantgardní formu jeho básní. Teprve po letech vyznal: „Nikdy se mi nelíbila Eliotova poezie ani próza,

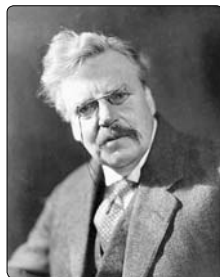
OSCAR WILDE (1854–1900)

Irský básník, prozaik a dramatik. Největší popularitu mu přinesly jeho komedie, *Ideální manžel* a *Bezvýznamná žena*. Jeden z největších excentriků v literatuře, libertin a bisexuál, demonstrovající svou zženštilost. Jeho život se stal námětem dvou filmů. Dva týdny před smrtí vyznal: „Moje mravní zkáza je do značné míry důsledkem faktu, že mi otec nedovolil stát se katolíkem. Umělecká složka Církve a příjemná vůně její nauky by mě vyléčily z mé degenerace. Zamyslím se tam co nejdříve vrátit.“ V posledních chvílích života přijal křest.

GILBERT KEITH CHESTERTON (1874–1936)

Anglický romanopisec, autor populárních *Povídek otce Browna*. Ve vtipných esejích útočil na pesimismus, nihilismus a dekadenci a představoval svou vlastní filozofii morálního optimismu a přitakání k životu. Obrátil se pod vlivem horlivého katolíka Hilaire Belloc. V *Ortodoxii* vyznal, že nejhlubší tajemství lidského života se dají nejlépe objasnit ve světle slov *apoštolského vyznání víry*.

THOMAS STEARNS ELIOT (1888–1965)

Jeden z největších básníků 20. století. V jeho básních, jako *Pustá země* a *Dutí lidé*, vlastní zkušenost prázdnoty a marnosti lidského osudu provází veliký stesk po Bohu. *Popeleční středa*, napsaná po obrácení, obsahuje fragmenty oslavující Panu Marii. Na zprávu o jeho křtu reagovala feministka Virginia Woolfová slovy: „Ode dneška ho můžeme pokládat za mrtvého. Stal se anglikatolickým vyznavačem Boha a nesmrtnosti a chodí do kostela. ... Je něco obscénního v živém člověku, který sedí u ohně a věří v Boha.“

ale když jsem ho poznal, zamiloval jsem si ho.“

Mezitím se v Lewisově životě mnoho změnilo. Spisovatel, který se jako mladík rozešel s křesťanstvím a během první světové války nabyt přesvědčení, že příroda je ďábelská, začal znovu věřit. K té proměně došlo v Oxfordu, kde přednášel středověkou a renezanční literaturu. Nemalý vliv měl na něho autor *Pána prstenů* John Ronald Reuel Tolkien,

JOHN RONALD REUEL TOLKIEN (1892–1973)

Anglický spisovatel a filolog, autor trilogie *Pán prstenů*, románu *Hobit* a mytologie *Silmarillion*, je průkopníkem fantastické literatury. Znal na 30 jazyků (v tom i několik mrtvých). Jeho tvorba je inspirována Biblií a mýty různých národů. Byl horlivým katolíkem. Tvrdil, že literární tvorba je pokračováním aktu stvoření světa. Jeho zásadou bylo, že pohádka musí přinášet radost a mít evangelijní aspekt.

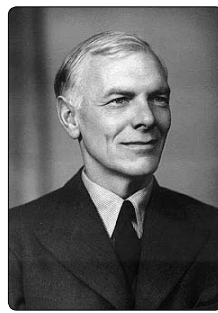
CLIVE STAPLES LEWIS (1898–1963)

Anglický spisovatel, historik, filozof, autor *Letopisů Narnie* a *Kosmické trilogie*. Pocházel z anglické rodiny, ale v mládí se stal ateistou. Jeho návrat ovlivnilo přátelství s Tolkienem a četba Chestertona. Od té doby dal své tvorbě jediný cíl: „Za nejlepší a jedinou službu, kterou mohu prokázat nevěřícím bližním, je vysvětlit jim a bránit víru, kterou vyznávali takřka všichni křesťané všech dob.“

MALCOLM MUGGERIDGE (1903–1990)

Významný anglický novinář. Vyrůstal v atmosféře přesycené ideami socialismu. Bible se u nich v rodině otevírala, když se hledal ironicky citát. On však ji četl tajně, „jako by to byla zakázaná kniha“. Pak se vydal na cestu požitků. Zrady v manželství ho přivedly ke křesťanství. Vyznal, že „v honbě za štěstím našel jen přechodné příjemnosti, které se však změnily v páchnoucí maso“. Na jeho obrácení mělo vliv setkání s Matkou Terezou na jaře 1969 při natáčení filmu o misionářkách bliženské lásky. Katolíkem se stal ve svých 79 letech.

nikdy předmětem sporu. „Za nejlepší a jedinou službu, kterou mohu prokázat nevěřícím bližním, je vysvětlit jim a bránit víru, kterou vyznávali takřka všichni křesťané všech dob.“

Tito a další spisovatelé uvedení v knize Josepha Pearceho jsou svědkové, kteří přenesli semeno víry přes chmurný věk a odkázali je 21. století.

Z *Gość Niedzielny* 2. 12. 2007
přeložil-lš

Papež Jan XXIII. na rozdíl od svých předchůdců i následovníků nikdy ani neoslovil omilostněného kapucína ze San Giovanni Rotonda. V roce 1960 se nad ním dokonce stahovaly opět ty nejčernější mraky. Když P. Pio slavil 50. výročí svého kněžského svěcení, poslal mu nicméně kardinál Montini, budoucí papež Pavel VI., tento dopis: „Nejctihodnější otče, cítím potřebu oslovit Vás u příležitosti, kdy budete slavít 50. výročí svého kněžského svěcení; a osměluji se také já vyslovit Vám v Pánu své blahopřání k nesmírným milostem, kterých se dostalo Vám a které rozdáváte. Je to příležitost, kdy musíme s jásáním vzdávat díky Boží dobrotě: *Venite, audite, et narrabo, omnes qui timetis Deum, quanta fecit animae meae!* - *Pojďte a poslyšte všichni, kdo se bojíte Boha, a budu vám vyprávět, jak veliké věci učinil Bůh mé duši!* Tak je třeba oslavovat kněžství. A co teprve máme říci o Vašem, obdařeném tolika dary a takovou plodností!

Vyjadřuji současně přání, aby Kristus Pán živil ve Vás a ve Vaší otcovské službě to, co vyjadřuje svatý Pavel slovy: *Vita Jesu manifestetur in carne nostra mortale* - *Ať se Ježíšův život zjevuje v našem smrtelném těle.* Víím, že se modlíte také za mne. Velice toho potřebuji. Odporučte Pánu také moji diecézi spolu se mnou, Vám nejoddanějším v Kristu kardinálem Montinim, arcibiskupem.“

Pavel VI. stejně jako Pius XII. věřil v mystické projevy a v jejich nezbytnost pro současný svět, protože ony neomezují jeho rozvoj ani mu nebrání, ale moudře bdí nad jeho osudy. P. Pio je knězem již takřka 60 let a vydává stále svědectví o své víře a o naprosté poslušnosti. Ve svém věku už by mohl být poznamenán stařeckým selháním, ale právě v tom se projevuje Pánova pomoc, aby množství jeho synů nebylo připraveno o jeho duchovní plody a aby bylo zachráněno tak velké množství duší. Přebohatá spiri-

P. Pio a papež Pavel VI.

tualita, kterou je P. Pio prostoupen, mu pomáhá, aby byl důstojným prostředníkem u Pána a Panny Marie a získával mu lásku, i když jeho hlas se může také setkávat s překážkami. P. Pio žije výlučně pro to, aby oslavoval Boha, aby ukazoval celému světu, že katolická církev je mystická, svatá a univerzální. P. Pio nemá jiné sny ani přání, než aby se stal tím, kdo patří s úžasem na Nejsvětější Trojici, a až přijde den soudu, aby se nemusel stydět za žádného ze svých synů. Proto když ho někdo žádá, aby se směl stát jeho duchovním synem, odpovídá: „Přijmu tě jako syna, ale pod podmínkou, že mě nepošpiníš před Pánem.“

V nepříznivém období léta 1960, kdy se opět šířily pomluvy, které měly pošpinit P. Pia, jeho synové ho obklopili, projevovali před ním svou nelibost nad těmito událostmi a chtěli podniknout něco na obranu svého milovaného otce. On jim však naslouchal s pohledem nevěřícího dítěte, které nechápe, o čem mluví, protože - jak se domníval - to, co se děje, je zcela normální. „Milí synáčkové, já jsem v Církvi a v ní zůstanu - a vy dělejte, co chcete.“

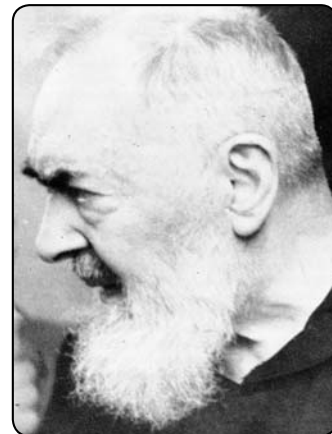
Tato odpověď by stála za dlouhou úvahu, podobně jako Mariino Fiat, které dalo lidstvu

Krista. Vůle P. Pia se zcela spojila s vůlí Boží a tato vůle ho plně prostupovala.

Papež Pavel VI., který měl duchovní zkušenosti z největší italské diecéze, spojoval mysticismus s pocity otcovství. Ještě v roce 1961 se začaly šířit zvěsti, že P. Pio má být ze San Giovanni Rotonda přemístěn na nějaké zcela izolované místo, kde by byl odloučen od svých duchovních synů a ti tak byli zbaveni jeho láskyplného otcovského vedení. Když se to dověděl milánský arcibiskup Montini, prohlásil: „Jestliže P. Pio má opustit San Giovanni Rotondo, jsem ochoten ho přijmout v Miláně a jsem přesvědčen, že jedna jeho mše svatá zde vydá za víc než pořádání misí.“

Papež Pavel VI. věděl, že ti, kteří navštěvují P. Pia, tráví mnoho hodin na modlitbách a vědí jako jejich duchovní otec, jakou cenu má modlitba, a proto vždy hájil „modlitební skupiny P. Pia“, roztroušené po celém světě. Již jako kardinál v roce 1956 dal svým kněžím za příklad tyto skupiny, aby je následovali.

Když nastoupil na papežský stolec, zdědil P. Pia již unaveného a zeslabeného v důsledku polemik, které se objevovaly v tisku, a především proto, že mu nebylo dovoleno, aby se obklo-

poval svými duchovními syny, kteří mu byli nejdražší. Obdařil proto P. Pia velkou svobodou ve všem jeho kněžském konání a dovolil každému, aby se k němu přiblížil a zahrnoval ho bratrskými city a péčí.

Představeným v San Giovanni Rotonda byl jmenován P. Carmelo, který byl velice otevřený vůči poutníkům a měl velké a starostlivé pochopení pro P. Pia.

Po skončení II. vatikánského koncilu byla zavedena liturgická reforma, ale papež Pavel VI. souhlasil s tím, aby P. Pio dále slavil mši svatou v latinském obřadu, a to i vsedě vzhledem k jeho zdravotnímu stavu. Tomu, kdo by kladl otázku proč, je možno odpovědět stejnými slovy, která pronesl již kardinál Montini: „Protože jedna jeho mše platí více než uspořádání misí.“

Papež dovolil P. Piovi dále slavít tradiční mši i vsedě, protože věděl, jakou hodnotu má tato mše spolu se zbožností, s jakou ji zbožný kapucín slaví v San Giovanni Rotonda. Především byl papež přesvědčen, že tato mše ustavičně zadržuje pravici Všemohoucího, že již za časných ranních hodin svolává Boží odpuštění za hříchy tohoto světa a vyprošuje od Boží Spravedlnosti hojné milosti Božího Milosrdenství. Pavel VI. věděl, že mše svatá v chrámě Santa Maria delle Grazie zahání hrozící neštěstí a je sladkým nektarem, který přitahuje duše.

V tomto kostele nikdy není prázdné, i když se mše koná v nepohodlnou hodinu, přitahu-

NEPOCHOPITELNÝ VÝROK

Jean Guilton byl členem Akademie Française a důvěrným přítelem papeže Pavla VI. a byl prvním laikem, který se osobně účastnil II. vatikánského koncilu. Ve své knize *Le Pape Paul VI top secret* věnuje celou jednu kapitolu rozhovoru, kterou vedl s papežem Pavlem VI. o Kněžském bratrstvu Pia X. a jeho semináři v Ecôn. Ptal se papeže: „Proč nechcete dovolit, aby v Ecôn dále sloužili mši svatého Pia V.? Komu to může vadit? Nevím, proč by se měla zakazovat v semináři stará mše, která se tak dlouho slavila. Dovolte jim to.“ Papež Pavel VI. velmi rozhodně odpověděl: „Ne. Kdybychom povolili Bratrstvu Pia X. mši Pia V., bylo by tím zničeno všechno, čeho II. vatikánský koncil dosáhl.“

Jak mohl vidět zmaření Koncilu v dalším používání liturgie, jejíž zachování sám Koncil výslovně požaduje, je dodnes nepochopitelné.

Kath-net

je ty, kteří jsou jinak zvyklí na pohodlí života.

Tak zatímco v jiných chrámech návštěvníků ubývá a někdy kněz zůstává také sám, zde lidé přicházejí již ve dvě hodiny v noci, modlí se venku před bránou růženec, aby mohli pak být co nejbližší k oltáři a účastnit se s tou největší *actuosa participatio* tajemství předpodstatně.

Cesare Balbo napsal velmi realisticky: „Když se účastním Nejsvětější Oběti a vidím, jak málo křesťanů je přítomno, prožívám hluboký pocit bolesti, když si uvědomím, jak nesmírné je dobro, které se zde uskutečňuje a které lidé nevyhledávají, kterým pohrdají, které ztrácejí. Pomyslet, že zatímco kněz pozvedá ve svých rukou kalich a obětuje ho nebeskému Otci za spásu celého světa, v kostele je jen sedm nebo osm žen a někdy dokonce jen dvě stařenky... Kdo myslí na to, že Ježíš čeká s otevřenou náručí a je připraven dát jim vše, o co prosí? Kdo myslí na to, aby účinným způsobem podával dosti učinění za hříchy, které svolávají Boží tresty? Kdo myslí na to, aby vzdával Bohu díky za všechna dobrodíní, která jsme od něho přijali, aby mu děkoval místo těch, kteří si naopak myslí, že všechno je dílem jen jejich práce a že Bůh jim v tom dokonce překáží? Kdo myslí na to, aby se klaněl Bohu a chválil toho, kterého musí chválit celý svět po celou věčnost?“

Hrabě Balbo odpovídá na všechny tyto otázky: Nikdo, nikdo, zatímco duchovní synové otce Pia na všechny tyto otázky odpovídají, protože P. Pio je naučil obracet se na Krista, prosit ho o milost, děkovat mu, dělat mu společnost a vzdávat chválu.

Jestliže papež si byl všeho toho vědom, jak by mohl být nespokojen s mnichem z Gargana? Jak by mohl nevytvářet co nejvhodnější podmínky, aby se k němu mohlo přiblížit co nejvíce duší?

Mohutnou zbraní P. Pia, která razí cestu Boží milosti k hříš-

TONY BLAIR JE ZNEPOKOJEN AGRESIVNÍM SEKULARISMEM V BRITÁNII

Tony Blair vyjádřil znepokojení nad rostoucí agresivitou proticírkevních proudů v britské společnosti. Bývalý britský premiér vyjádřil své obavy před tím, co označil za „agresivní laicismus“ v rozhovoru pro anglický týdeník Church of England Newspaper, který přetiskl vatikánský deník L'Osservatore Romano. Blair nazval směšnými sankce, které byly uvaleny na některé britské občany za to, že projeví veřejně svoji víru. Konkrétně měl na mysli případ Karoliny Petriové, ošetrovatelky, která byla postížena za to, že se modlila za jednu pacientku, anebo Jennie Cainové, které hrozí ztráta zaměstnání, protože se dovolávala podpory přátel, když byla její dcera napomenuta za to, že mluvila o pekle. „Myslím si,“ říká Blair, „že lidé by měli být hrdí na svou křesťanskou víru a měli by ji smět vyjadřovat, jak si přejí.“ Tony Blair vyjádřil také souhlas s britskými náboženskými představiteli, že tradiční náboženství jsou vystavena riziku, že budou považována za „osobní výstřelky“. Podle mínění bývalého britského premiéra je konflikt mezi tradičními náboženstvími a novou liberální doktrínou o lidských právech „nevyhnutelný“. „V době, která se vyznačuje agresivním sekularismem, spočívá pravý důkaz nějakého náboženství v tom, že se navenek projevuje s vnitřní jistotou a přesvědčivými argumenty.“ Blair také řekl, že v do-

nikům, je mše svatá, a to je jediné vysvětlení obrácení mnoha zednářů a ateistů.

Jeden příklad za všechny. Advokát Cesare Festa byl vysokým zednářským funkcionářem a zavilým nepřitelem katolické církve. Odebral se do San Giovanni Rotonda, aby zde demaskoval podvodníka, a po jedné hodině rozhovoru s P. Piem požádal o zpověď. Ve své lóži, kde byl prezidentem, odpřisáhl, že se zřídka svého členství,

bě, kdy byl předsedou vlády, se o náboženských otázkách nikdy nezmiňoval, aby nebyl považován „za blázna“. Po své konverzi pak založil Nadaci na podporu respektu a porozumění mezi náboženstvími.

-ravat-

NOVÉ SMĚRNICE PRO ŠKOLY NUTÍ KATOLÍKY JEDNAT V ROZPORU SE SVĚDOMÍM

Ateistická kampaň ve Velké Británii se neomezuje pouze na neškodné plakáty na autobusech. Britské ministerstvo školství vypracovalo nové směrnice, které nutí křesťanské učitele jednat v rozporu se svědomím. Jde o propagaci jiných náboženství a práv homosexuálů. Teoreticky se předpisy týkají krásných ideálů rovnosti a různorodosti. V praxi učitel nebude smět odmítnout propagaci materiálů připravených organizacemi homosexuálů. Katecheta nebude smět přitakat na otázku, zda je Ježíš jediným prostředníkem spásy. Nový kodex se dotkne také katolických škol. Bude jim možné vyčítat, že propagují křesťanskou vizi manželství, a při volbě jejich vedení nebude možné preferovat katolické učitele.

Podle anglických biskupů přijetí nového kodexu povede k masovému propouštění učitelů a zavírání katolických škol. Hrozba není pouze teoretická. Před nedávnem byla Církev donucena k zavření středisek pro adopce, protože byla nucena zprostředkovávat adopce pro homosexuální páry. Ve Velké Británii se mno-

a stal se jedním z duchovních synů P. Pia.

Pavel VI. prohlásil: „Jen srdce, které miluje, to může pochopit. Srdce, které nemiluje, umí jen chladně odsuzovat.“ Tato slova vysvětlují, proč P. Pio zaujímá v srdci Pavla VI. tak výjimečné místo: protože tento svatý kněz umí trpět z lásky a s láskou, „přijímá bolest nejen s trpělivostí, ale také s láskou“.

Papež Pavel VI. také nesmírně obdivoval „Dům úlevy v utr-

žení případy pronásledování lidí, kteří se nepodřizují novým normám rovnosti a různorodosti.

Biskupové Anglie a Walesu zaslali oficiální protest na britské ministerstvo školství a stále ještě doufají, že vláda od svých kontroverzních plánů upustí.

-ravat-

K SITUACI KŘESŤANŮ NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ

„Těžko mluvit o dialogu v situaci, kdy křesťané musí utíkat, aby se vyhnuli represím,“ řekl arcibiskup Celestino Migliore na americkém sympoziu věnovaném křesťanům na Blízkém východě. Setkání zorganizovala chaldejská eparchie v Detroitu a jeho cílem je upozornit americké veřejné mínění na problémy křesťanů, kteří na Blízkém východě bojují o přežití.

„Muslimové na nás pohlížejí prizmatem svých dějepisných příruček a vidí v nás nepřátelské křížáky,“ uvedl stálý pozorovatel Svatého stolce při OSN. – „Na druhé straně pro křesťany je islám především hrozbou náboženské netolerance. Následovníci Krista sice představují 7 % tamní populace, ale jejich počet stále klesá,“ podotkl vatikánský diplomat. Arcibiskup Migliore ocenil práci místních církví, které se snaží udržet přítomnost křesťanství na místech tak důležitých pro jeho dějiny. Slouží tomu rozvoj monastického života, ale také církevní struktury v oblasti vzdělání, zdravotnictví a charitativní péče.

-ravat-

pení“, protože více než kdokoli jiný nahlížel veliké tajemství utrpení a nemoci.

Kříž jako největší náboženský symbol celého lidstva zve z Monte Gargana všechny lidi k sobě, protože zde více než kdekoli jinde je možno cítit přítomnost Krista, který vykoupil lidi svou krví a touží, aby byl milován.

Podle knihy Felice Spaccucci: *Cinque Papi di Padre Pio*

Překlad -lš-

TISÍCE KŘESŤANŮ SE NEMAJÍ KAM VRACET

Drama křesťanů v indickém státě Orissa ještě neskončilo, informuje arcibiskup Raphael Cheenath. Na denním pořádku je vybírání výpalného, křesťanům se brání v přístupu na bohoslužby a jejich představitelům, např. předsedovi biskupské konference kardinálu Toppovi, není dovoleno navštívit poškozené.

Metropolita hlavního města Orissy, Bubaneswaru, podal zprávu o situaci křesťanů, se zvláštním zřetelem k provincii Kandhamal, která byla nejvíce zasažena. Uvádí mimo jiné, že do oblasti se stále ještě nevrátilo 40 tisíc křesťanů. 7 tisíc jich žije v uprchlických táborech. Vláda sice nutí utečence k návratu do domovů, ale nijak se nesnaží zajistit bezpečnost. Vínici pogromů nebyli potrestáni. Podle údajů indického episkopátu 81 lidí přišlo o život, zničeno bylo 4677 domů, 236 kostelů a 36 klášterů. Protikřesťanské razie poznamenaly 450 lokalit.

Arcibiskup Cheenath zdůrazňuje, že ti, kdo se vracejí do rodných končin, narážejí na mnoho problémů. Potřebují například právníckou pomoc, aby získali zpět své domy a pozemky, do kterých se nastěhovali samozvaní nájemníci. Děti, které prožily drama vyhnání, ponížení a někdy i smrt svých blízkých, potřebují psychickou podporu. V závěru zprávy o situaci křesťanů ve státu Orissa metropolita Bubaneswaru zdůrazňuje heroičnost jejich víry, která – jak píše – prošla skutečnou zkouškou ohně. *-ravat-*

MEDJUGORJE JE MÍSTO BOŽÍHO PŮSOBENÍ

Italský biskup Giovanni Battista Pichierri z Trani v Apulii v rozhovoru pro internetové stránky *pontifex.roma.it* prohlásil: „Medjugorje je místo milosti a důkazem toho jsou plody mnoha obrácení. Jestliže přijímá svátosti ten, kdo je dlouho odmítal, je to velká milost. Mohu dosvědčit, že toto se děje v Medjugorje, a to s pevnou vytrvalostí. Obrácení se mohou konat také na jiných místech, ale jestliže se to v Medjugorje děje v takové plnosti a hojnosti, myslím, že zde působí Boží ruka a jeho mocná vůle.“ *Kath-net*

JSTE POVOLÁNI KE SVOBODĚ - dokončení ze str. 2

Zde se objevuje jeden velmi důležitý prvek: Jaká je míra tohoto sdílení svobody? Vidíme, že člověk potřebuje řád, právo, aby mohl realizovat svou svobodu, která je svobodou prožívající ve společenství. A jak můžeme najít tento spravedlivý řád, ve kterém nikdo není utlačován, ale každý může vložit svůj příspěvek k vytvoření tohoto svým způsobem koncertu svobody? Jestliže zde není společná pravda o člověku, která se jeví v patření na Boha, zbývá jen pozitivismus a vzniká dojem čehosi, co se nám ukládá dokonce násilným způsobem. Odtud ona vzpoura proti řádu a právu, jako by se jednalo o otroctví.

Ale jestliže můžeme najít řád Stvořitele v naší přirozenosti, řád pravdy, která každému vykazuje jeho místo, mohou být řád a právo nástrojem svobody proti otroctví egoismu. Sloužit jeden druhému se stává nástrojem svobody a sem bychom mohli vložit celou filozofii politiky podle sociální nauky Církve, která nám pomáhá najít tento společný řád, jenž dává každému jeho místo ve společenském životě lidstva. První skutečnost, kterou je třeba respektovat, je tedy pravda: svoboda proti pravdě není svoboda. Sloužit jeden druhému vytváří společný prostor svobody.

A Pavel pak pokračuje slovy: „Zákon nachází své naplnění v jediném přikázání: Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Za tímto tvrzením se objevuje tajemství vtěleného Boha, objevuje se tajemství Krista, které v jeho životě, jeho smrti, jeho zmrtvýchvstání se stává živoucím zákonem. Hned první slova našeho čtení – „Jste povoláni ke svobodě“ – poukazují na toto tajemství. Jsme povoláni evangeliem, jsme povoláni konkrétně křtem k účasti na smrti a zmrtvýchvstání Krista, a tím způsobem jsme vyšli z „masa“

egoismu ke společenství s Kristem. A tak jsme v plnosti zákona.

Asi znáte krásná slova svatého Augustina: „Dilige et fac quod vis – Miluj, a dělej, co chceš.“ To, co říká Augustin, je pravda, jestliže jsme pochopili slovo „láska“. „Miluj, a dělej, co chceš“, ale musíme být reálně prostoupeni společenstvím s Kristem, musíme se ztotožnit s jeho smrtí a zmrtvýchvstáním, být spojeni s Ním ve společenství jeho Těla. V účasti na svátostech, v naslouchání Božímu slovu, konkrétně Boží vůli, vstupuje božský zákon do naší vůle, naše vůle se ztotožňuje s jeho, stává se jedinou vůlí, a tak jsme reálně svobodní, můžeme skutečně dělat, co chceme, protože chceme s Kristem, chceme v pravdě a s pravdou.

Prosme tedy Pána, aby nám pomáhal na cestě nastoupené křtem, na cestě identifikace s Kristem, která se vždy znovu uskutečňuje v Eucharistii. Ve třetí eucharistické modlitbě říkáme: „Ať jsme jedno tělo a jedna duše v Kristu našem Pánu.“ To je moment, ve kterém skrze Eucharistii a skrze naši účast na tajemství Kristovy smrti a zmrtvýchvstání se s ním stáváme jedním duchem, jsme v této identitě vůle a tak jsme dospěli skutečně k svobodě.

V těchto slovech – zákon je naplněn – za tímto jedním slovem, které se stává skutečností ve společenství s Kristem, se nám za Pánem objevují postavy světců, které vstoupily do této jednoty bytí, do této jednoty s jeho vůlí. Objevuje se nám tu především Maria ve své pokoře, ve své dobrotivosti, ve své lásce. Maria nám dává tuto důvěru, bere nás za ruku, vede nás, pomáhá nám na cestě být sjednoceni s Boží vůlí tak, jak byla sjednocena ona od prvního okamžiku, kdy vyjádřila tuto jednotu slovem „Staň se!“

A nakonec po těchto krásných věcech ještě jednou k listu, kde se v obci Galatských poukazuje na situaci poněkud smutnou, když Pavel říká: *Jestliže se mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili... Žijte duchovně.* Zdá se mi, že v tomto společenství – které už nebylo na cestě

společenství s Kristem, ale ve společenství vnějšího zákona „těla“ – objevují se přirozeně polemiky a Pavel říká: „Jste jako šelmy, jeden vraždí druhého.“ Poukazuje tak na polemiky, které vznikají tam, kde se víra zvrhne v intelektualismus a jednotu nahradí arogance, že jsme lepší než ti druzí.

Vidíme dobře, že i dnes je to podobné tam, kde místo abychom se ponořili do společenství s Kristem, do Kristova Těla, kterým je Církev, každý chce být přednější než ten druhý a s intelektuální arogancí chce dosáhnout víry, že on je lepší. A tak se rodí polemiky, které jsou destruktivní, rodí se karikatura Církve, která by měla být jen jednou duší a jen jedním srdcem.

V této Pavlově výstraze bychom měli dnes také najít motiv ke zpytování svědomí: nemyslet si, že jsme lepší než druzí, ale nacházet se v pokoře v Kristu, nacházet se v pokoře s Marií, vstupovat do poslušnosti víry. Právě tak se otevírá také nám velký prostor pravdy a svobody v lásce.

Nakonec chceme poděkovat Bohu, že nám ukázal svou tvář v Kristu, že nám daroval Marii, že nám daroval světce, že nás povolal být jedno tělo a jedna duše s Ním. Prosme ho, aby nám pomáhal, abychom byli vždy ponořeni do tohoto společenství s jeho vůlí, abychom tak nacházeli se svobodou také lásku a radost.

Bollettino Vaticano
20. února 2009
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

zjevení. Zákon, který dosud platil jen pro jeden národ, povolání připravit jeho příchod, povýšil na Nový zákon, který platí pro všechno lidstvo. Boží Syn tak zbořil přehradu, která dosud oddělovala jeden národ ode všech ostatních, vyvoleným národem mají být nyní všichni, aby se tak všichni stali dětmi jednoho Boha, a tedy bratry. Odtud vyplývá povinnost Ježíšových učedníků učit všechny národy, žádný z nich nebyl vyňat, jinak by nemohli být „všichni jedno v Otci“, jak to Boží Syn požaduje.

Dnešní lidstvo naléhavě potřebuje přijmout Ježíšovo poselství. Má k dispozici nikdy nevidané prostředky. Jsou to prostředky v oblasti vědy, techniky, ekonomie, medicíny, informací, ale také násilí a války. Ale současně s tím, jak vzrostly jeho možnosti, nerostla jeho morální vyspělost a odpovědnost, nýbrž spíše jen jeho pýcha a troufalost. Lidstvo je navzdory všem možným deklaracím a organizacím více než kdykoliv jindy vzdáleno od jednoty smýšlení a Božího zákona. Neuvědomuje si, nad jakou propastí stojí.

My víme a měli bychom o tom být hluboce přesvědčeni, že základem jednoty lidstva může být jen přijetí Boží vůle a onoho Božího zákona, který nám ve svém Synu zjevil. Na tom nemůže nic změnit fakt, že se nám takové přijetí jeví stále více neuskutečnitelné. Od doby, kdy jsme „otevřeli okna světu“, se setkáváme se skutečností, že přijetí evangelia se staví do cesty stále větší a houževnatější a přímo kategorické překážky. Snad nejvýrazněji se to projevuje u židů. Ti rozhořčeně protestují už i proti každé naší modlitbě za jejich obrácení a dá se očekávat, že dají kolem Velkého pátku o sobě v této věci opět slyšet. A právě dnes bychom velice potřebovali právě naše „starší bratry“, aby spolu s námi podávali před celým světem svědectví o největším Synu svého národa a při-

jali ho jakožto Božího Syna. Je obtížné přesvědčit svět, aby přijal Ježíše Krista, když náš starší bratr, který má ve světě netušeně mocný vliv, o něm tvrdí, že je to podvodník, který se rouhá Bohu.

Je to důvod ke kapitulaci, nebo naopak k mobilizaci? Můžeme tvrdošijně odmítání pokládat za Boží znamení, že si Bůh nepřeje naše úsilí, anebo naopak s jejich rostoucí tvrdošijností, ať má jakékoliv důvody, má nám být zatvrzelých tím více líto a s tím větší důvěrou máme vyvíjet své úsilí opřené o modlitbu a oběti a vyprošovat milost obrácení? Jsme pro Izrael „mladšími bratry“, protože nás nesbratřil Abraham, ale Ježíš Kristus. Teprve jeho křtem jsme se stali syny Božího vyvoleného národa. Není to důvod k hluboké bolesti, že právě vztah k Ježíši Kristu bratry tak rozděluje? K tomu právě v dnešním evangeliu vyslovil Ježíš závažná slova: „Kdo nevěří ve jméno jednorozeného Syna Božího, už je odsouzen. Kdo nectí Syna, nectí Otce, který ho poslal.“ Je naší bratrskou povinností umocňovat své modlitby a oběti za obrácení Izraele, které bude velkým požehnáním pro celý svět.

Milost Boží je nepřemožitelná. Vyžaduje však mnoho modlitby, velké oběti a bezmeznou důvěru. Co jsme ochotni obětovat za obrácení bratří, pro záchranu lidstva a spásu světa? Můžeme se spokojit jen s povrchním smířováním, které má příkrý vnitřní nejednotu? Na takovém smíření se můžeme domluvit, ale nadále trvá nebezpečí, že v kritických situacích se vzhledem k onomu nesmířnému základu vynoří neshoda, znovu se rozjitří protiklady a konflikty. Prožíváme Rok apoštola Pavla, největšího z konvertitů. Jsme přesvědčeni, že za jeho obrácením stojí modlitba a oběť jáhna Štěpána. Jáhen Štěpán se nesnažil o pokoj za každou cenu. Jak by to však dopadlo, kdyby sv. Štěpán pronesl svou řeč k ži-

dům (Sk 7) dnes? Neukamenovali by ho sami křesťané za projev antisemitismu? Písmo svaté o něm říká, že byl plný Ducha Svatého. I my potřebujeme Ducha Svatého, aby nám dal potřebné světlo, potřebnou statečnost, v některé situaci i potřebnou výřečnost. V každém případě, jestliže chci jinověrci podat ruku, musím mít jasno o tom, jak toto moje gesto chápe, a rozhodně musím mít jistotu, že si je nevykládá jako kapitulaci evangelia.

V dnes zveřejněném úryvku Ježíšových poselství kněžím poukazuje Pán na další potřebné, když s velkou naléhavostí žádá všechny věřící o modlitbu za kněze, zvláště pak za odpadlíky, a to jak veřejné, tak tím více skryté (str. 7–8). Nejvyšší Velekněz potřebuje svaté kněze, aby s nimi uskutečnil své království na zemi. Situace je více než kritická a nesnese vůbec odkladu. Připomíná nám to už velmi dlouho a trpělivě i Matka Boží na tolika místech světa slovy i slzami. Dokonce i ve zjevení ve vzdálené Rwandě (str. 4) zdůrazňuje, že její poselství, a tedy i varování platí nejen Africe, ale celému světu. To znamená, že tamní tragický bratrovražedný masakr je jen malý obrázek toho, co může očekávat celý nekající svět. I tragickou balkánskou válku a pohromu předcházelo medjugorské varování.

A je tu další neprávem opomíjené poselství: Amsterdam. To, co popisuje vizionářka v „Eucharistických zážitcích“⁽¹⁾, zní jako aktualizovaná Apokalypsa. Toto místo si Panna Maria ne zvolila náhodně: zjevuje se v Holandsku v době, kdy tato země stojí před velkou katastrofou, katastrofou víry. Panna Maria volí vidění při slavení Eucharistie, protože právě ta bude z Holandska ohrožena. Vizionářka vidí černé mraky a bouře nad bazilikou Svatého Petra, slyší varování o chybně nastoupené cestě, o velké větvi s hesly humanismus, marxismus, modernismus, která je celá prožraná červy, vidí univerzity a se-

mináře, ze kterých vycházejí klírci se zvířecími hlavami...

Všechna tato zjevení jsou shodně výrazem mateřské starostlivosti Panny Marie o své děti. Naše Matka vyslovuje své výstrahy a varování a požaduje modlitbu, pokání a obrácení. Po Bohu nikomu na nás nezáleží tak jako Marii, která nejlépe ví, jak drahocenné jsou její děti, jak velkou cenu zaplatil její Syn za spásu světa, protože se na této ceně spolupodílela. Jako jeho Matka a Spoluvykupitelka s ním nejen prožívala jeho utrpení a smrt na křížové cestě a na Kalvárii, ale přijala po jeho nanebevstoupení pro celý zbytek svého života nesmírné výkupné utrpení, rovnající se oné nejhlubší opuštěnosti, jakou prožíval její Syn na kříži v rozhodující chvíli vykoupení.⁽²⁾ Sám Ježíš vyzvedává svou Matku, vysoce oceňuje její spoluvykupitelský podíl a požaduje úctu věřících k jejímu skrytému utrpení. Je tu vzácná shoda mezi touto jeho výzvou a mezi opakovanou žádostí Matky všech národů v Amsterdamu, aby byla pátým mariánským dogmatem veřejně před celým světem slavně potvrzena její role jako Spoluvykupitelky, Pomocnice a Prostřednice všech milostí. Panna Maria ujišťuje, že tato její oslava přinese nesmírné požehnání a záchranu světu. Nemenší zárukou nabízí sám Ježíš v poselstvích Conchitě: žádá Svatého otce, aby zasvětil svět Duchu Svatému⁽³⁾. Může nám někdo dát lepší doporučení než Ježíš a Maria? Nebo je chce snad někdo přesvědčovat, že my to vidíme jinak? Vzávejme Ducha Svatého na přímluvu jeho Nevěsty, aby v této vážné době bezpečně řídil všechny kroky a rozhodnutí Svatého otce i všech, kteří ho obklopují.

-/š-

⁽¹⁾ *Eucharistické zážitky*, MCM 2005;

⁽²⁾ srov. M. M. Philipon OP: *Duchovní deník matky rodiny*, MCM 2001, str. 183 n;

⁽³⁾ *tamtéž*, str. 188

23. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Salesiánská strenna 2009 **8.35** Cesty za poznáním **9.00** Noční univerzita **10.00** Závěrečný ceremoniál na letišti v Angole **10.30** Druhé čtení **11.00** Pro víta mundi (97) **11.45** Myši na scénu (2) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas **12.05** Nanuk **13.00** Koncert královský **13.50** Duchovní závěť Chiary Lubichové **14.00** Harfa Noemova II. (3. díl) **14.20** Oslavy 770 **14.50** Cesty za poznáním **15.40** Loreto **15.55** Barma - Bezmezná naděje **16.15** H2Onews **16.25** Dotek lásky a posvěcení **17.00** NOEparáda (21. díl) **17.20** Kinematograf múz **18.20** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **18.25** Pro zdraví (24) **18.35** Myši na scénu (3) **18.45** Žít cestou (4) **19.10** Vlkolínek - „perla v horách zrozená“ **19.20** Cesty za poznáním **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Harfa Noemova II. (3. díl) **20.25** Putování Modrou planetou (9. díl) **21.00** Na koberečku (60) **21.15** V posteli chit-chat (6. díl) **22.05** Noční univerzita **23.00** Koncert královský **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

24. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Hlubinami vesmíru s Doc. J. Kolářem a Mgr. V. Lukášem **8.55** Na koberečku (60) **9.10** Cesta k andělům (5) **9.50** Čteme z křesťanských periodik **10.00** Kulatý stůl **11.30** Pro zdraví (24) **11.40** Myši na scénu (3) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas **12.05** Presence **13.15** Vy, kteří jste zůstali **13.30** Putování Modrou planetou (6. díl) **14.10** Duchovní závěť Chiary Lubichové **14.20** Sedm dní na hoře Tábor **15.00** Čteme z křesťanských periodik **15.05** Vlkolínek - „perla v horách zrozená“ **15.25** Dotek lásky a posvěcení **15.55** Barma - Bezmezná naděje **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.25** Putování Modrou planetou (9. díl) **17.00** Říkájí to filmem (4. díl) **17.45** Dotek lásky a posvěcení **18.15** Dětská televize (3/2009) **18.35** Myši na scénu (4) **18.50** Cesty za poznáním **19.50** Zpravodajské Noeviny **20.00** Z pokladů duše **20.05** Bez hábitu aneb Magazín o řádech, komunitách a hnutích **21.10** Po stopách Ježíše Krista (7) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** Žít cestou (4) **22.20** Octava dies **22.50** Sedm dní na hoře Tábor **23.30** Harfa Noemova II. (3. díl) **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

25. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Sedm dní na hoře Tábor **9.00** Žít cestou (5) **9.20** Vlkolínek - „perla v horách zrozená“ **9.30** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **9.40** Pro zdraví (24) **9.50** Barma - Bezmezná naděje **10.10** Kulatý stůl na téma **11.40** Myši

na scénu (4) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas **12.05** Pro zdraví (24) **12.15** Cesty za poznáním **13.10** Bez hábitu aneb Magazín o řádech, komunitách a hnutích **14.15** Duchovní závěť Chiary Lubichové **14.30** Salesiánská strenna 2009 **15.00** Pro víta mundi **15.40** Kinematograf múz **16.40** Harfa Noemova II. (3. díl) **17.00** GOODwillBOY **17.30** NOEparáda (21. díl) **17.50** Dětská televize (3/2009) **18.15** Loreto **18.35** Myši na scénu (5) **18.45** Sedm dní na hoře Tábor **19.25** Barma - Bezmezná naděje **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** U nás (2. díl) **21.00** Maria v křesťanské tradici **21.30** Zpravodajské Noeviny **21.40** Pro zdraví (25) **21.50** Hlubinami vesmíru s Doc. J. Kolářem a Mgr. V. Lukášem **22.20** Křížová cesta (Austrálie) **00.20** H2Onews **00.30** Poslech Radia Proglas.

26. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Po stopách Ježíše Krista (6) **8.45** Noční univerzita **9.40** Žít cestou (5) **10.00** Vlkolínek - „perla v horách zrozená“ **10.20** Kinematograf múz **11.10** Čteme z křesťanských periodik **11.20** Harfa Noemova II. (3. díl) **11.40** Myši na scénu (5) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Poslech Radia Proglas **12.05** Cesty za poznáním **12.40** Pro zdraví (25) **12.50** Barma - Bezmezná naděje **13.10** Oslavy 770 **13.40** Putování Modrou planetou (9. díl) **14.15** GOODwillBOY **14.45** NOEparáda (21. díl) **15.05** Kousek nebe **15.25** Pro víta mundi **16.05** Zpravodajské Noeviny **16.20** U nás (2. díl) **17.20** Dotek lásky a posvěcení **17.50** Žít cestou (5) **18.15** Vy, kteří jste zůstali **18.25** Křížová cesta v Píšti **18.35** Myši na scénu (6) **18.45** Loreto **19.00** V posteli chit-chat (6. díl) **19.50** Zpravodajské Noeviny **20.00** Z pokladů duše **20.05** Cesta k andělům (6) **20.45** Zpravodajské Noeviny **20.55** Noční univerzita **21.55** Po stopách Ježíše Krista (7) **22.20** Kulatý stůl **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

27. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Kinematograf múz **9.15** Barma - Bezmezná naděje **9.35** Bez hábitu aneb Magazín o řádech, komunitách a hnutích **10.40** Cesty za poznáním **11.10** Octava dies **11.40** Myši na scénu (6) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas **12.05** U nás (2. díl) **13.10** Dotek lásky a posvěcení **13.40** Pro víta mundi (97) **14.20** Cesty za poznáním **14.50** Zpravodajské Noeviny **15.00** Křížová cesta **15.10** Harfa Noemova II. (3. díl) **15.30** Sedm dní na hoře Tábor **16.10** Zpravodajské Noeviny **16.20** Hlubinami vesmíru s Doc. J. Kolářem a Mgr. V. Lukášem

17.00 Maria v křesťanské tradici **17.30** Žít cestou (5) **17.50** Cesta k andělům (6) **18.35** Myši na scénu (7) **18.50** Loreto **19.05** Vy, kteří jste zůstali **19.20** Křížová cesta **19.30** Vlkolínek - „perla v horách zrozená“ **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Kulatý stůl **21.05** Po stopách Ježíše Krista (7) **21.35** H2Onews **21.45** Cesta k andělům (6) **22.15** H2Onews **22.30** Na koberečku (60) **22.45** Noční univerzita **23.35** Vy, kteří jste zůstali **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

28. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.20** Cesty za poznáním **8.45** Čteme z křesťanských periodik **8.55** Dětská televize (3/2009) **9.20** Křížová cesta v Píšti **9.30** Mše svatá s mládeží ostravsko-opavské diecéze **10.30** GOODwillBOY **11.00** NOEparáda (21. díl) **11.20** H2Onews **11.30** Pro zdraví (25) **11.40** Myši na scénu (7) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Harfa Noemova II. (3. díl) **12.30** Maria v křesťanské tradici **13.00** H2Onews **13.15** Presence **14.25** Bez hábitu aneb Magazín o řádech, komunitách a hnutích **15.35** Pro víta mundi (97) **16.10** Cesty za poznáním **17.05** Kulatý stůl **18.35** Myši na scénu (8) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Dotek lásky a posvěcení **19.25** Druhé čtení **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách Ježíše Krista (8) **20.35** Setkání s bratrem Rogerem (1/2) **21.25** Sedm dní na hoře Tábor **22.05** Žít cestou (5) **22.25** Noční univerzita **23.25** Druhé čtení **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

29. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Evangelium **8.20** Barma - Bezmezná naděje **8.40** Crossroads **9.00** Na koberečku (60) **9.15** Cesta k andělům (6) **9.55** Evangelium **10.00** Mše svatá ze Slovenska **11.10** Maria v křesťanské tradici **11.55** Z pokladů duše **12.00** Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.45** Černá Madona **13.55** Evangelium **14.00** Vy, kteří jste zůstali **14.10** Křížová cesta v Píšti **14.25** Noční univerzita - katecheze Mons. Karla Herbsta **15.25** Salesiánská strenna 2009 **16.15** Pro zdraví (25) **16.25** GOODwillBOY **16.55** Ve jménu Ježíše (26. díl) **17.25** Sedm dní na hoře Tábor **18.05** Putování Modrou planetou (9. díl) **18.40** Po stopách Ježíše Krista (8) **19.10** Cesty za poznáním **19.55** Evangelium **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies **20.35** Benefiční koncert ve prospěch dostavby gymnázia a OU v Kinshase v Kongu **21.50** Žít cestou (6) **22.05** Dotek lásky a posvěcení **22.35** Druhé čtení **22.55** Kulatý stůl **00.25** Zpravodajské Noeviny. **00.55** Poslech Radia Proglas.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 28. 3. • 18. 4. • 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

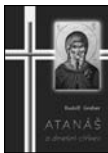
ATANÁŠ A DNEŠNÍ CÍRKEV

Dr. Rudolf Graber • Z němčiny přeložila Marie Mrázková

Kniha až šokujících skutečností ze života biskupa Atanáša (296–373), jenž bojoval proti bludům rozšířeným v církvi. Čtenáři se nabízí srovnání s dnešními „progresivními směry“, které ve světle této knihy už nejsou tak „nové“ a „moderní“, nýbrž překonané a jasně teologicky odsouzené.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání

Brož., A5, 64 stran, 65 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PRVNÍ KNIHA MOJŽÍŠOVA (GENESIS)

DRUHÁ KNIHA MOJŽÍŠOVA (EXODUS)

Přeložila ekumenická komise pro Starý zákon

Český ekumenický překlad ve velkém písmu. Formát textu vychází především z obecných pravidel tisku pro slabozraké. Vyšlo s finanční podporou Německé biblické společnosti.

Česká biblická společnost • Váz., A4, 420 stran, 300 Kč

EVANGELIUM PODLE MATOUŠE

EVANGELIUM PODLE MARKA

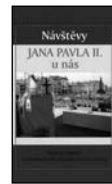
Přeložila ekumenická komise pro Nový zákon

Český ekumenický překlad ve velkém písmu. Vyšlo s finanční podporou Německé biblické společnosti.

Česká biblická společnost • Váz., A4, 260 stran, 150 Kč

NÁVŠTĚVY JANA PAVLA II. U NÁS

Papež Jan Pavel II. navštívil naši zemi celkem třikrát. Poprvé v dubnu 1990. Druhou návštěvu u nás papež vykonal v květnu 1995, jejím hlavním důvodem bylo svatořečení bl. Zdislavy a bl. Jana Sarkandra. V dubnu 1997 u příležitosti oslav milénia mučednické smrti sv. Vojtěcha navštívil Jan Pavel II. Českou republiku potřetí. Publikace věnovaná všem těmto papežovým návštěvám obsahuje úplné znění jeho projevů a promluv, oficiální pozdravy a proslovy prezidenta Havla a představitelů církve. Text je doplněn dokumentárními fotografiemi.

*Karmelitánské nakladatelství • Váz., 130x205 mm
120 stran + 28 stran barevných obrazových příloh, 99 Kč*

BÁSNĚ SVATÉ TEREZIE Z LISIEUX

*Vybrala, z francouzštiny přeložila a průvodním slovem opatřila
Anděla Janoušková*

Ke kritickému vydání básnického díla svaté Terezie z Lisieux napsal předmluvu filozof Jean Guitton, člen Francouzské akademie. Vyjádřil v ní své přesvědčení, že Terezie měla dvojí povolání, k rozjímavému životu řeholnímu i k poezii. Psala básně tak samozřejmě, jako dýchala a jako se modlila. Z její básnické tvorby je tento výběr, pořízený s bedlivým zřetelem ke všem charakteristickým kvalitám autorčina stylu.

*Karmelitánské nakladatelství
3. vydání, v edici Karmelitánská spiritualita svazek č. 66
Váz., 105x150 mm, 84 stran, 139 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.